

Sygn. akt VIII C 1438/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2020 roku

na rozprawie w Ł.

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. S. kwotę ` 14.751,66 zł (czternaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 950 zł (dziewięćset pięćdziesiąt złotych);
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. S. kwotę 1.663,82 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.709,66 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

VIII C 1438/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 września 2019 roku powód P. S., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 18.030,05 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe, kosztów dojazdów w celu zakupu części oraz kosztów ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda z odsetkami ustawowymi od dnia 30 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 2.244,48 zł tytułem odszkodowania z utracony urlop wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 29 maja 2019 r. w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), będący własnością powoda. Sprawca szkody w dniu zdarzenia miał zwartą

umowę ubezpieczenia OC w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń.

Powód w dniu 29 maja 2019 roku zgłosił szkodę u pozwanego zakładu ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi kwotę 8.112,91 zł. Decyzją z dnia 15 lipca 2019 roku pozwany przyznał dopłatę do odszkodowania w wysokości 1.433,07 zł, uznając iż zgodnie z dokonaną oceną techniczną koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi łącznie 9.545,98 zł. Pozwany przyznał powodowi również kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów za holowanie samochodu. Powód, nie zgadzając się z dokonaną przez pozwanego kalkulacją, zlecił sporządzenie prywatnej ekspertyzy, zgodnie z którą koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 27.573,01 zł brutto. Powód przesłał pozwanemu sporządzoną ekspertyzę i złożył odwołanie od decyzji pozwanego, w wyniku czego ubezpieczyciel sporządził kolejną kalkulację, w której koszty naprawy przedmiotowego pojazdu ustalił na kwotę 12.627,41 zł i decyzją z dnia 7 sierpnia 2019 roku dokonał dopłaty odszkodowania w wysokości 426,91 zł. Następnie pozwany dokonał w dniu 26 sierpnia 2019 roku kolejnej kalkulacji naprawy zgodnie z którą koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wyniósł łącznie 13.024,95 zł, w związku z czym decyzją z dnia 29 sierpnia 2019 roku dokonał dopłaty odszkodowania w wysokości 3.052,06 zł.

Pełnomocnik powoda wskazał nadto, iż do kwoty należnego odszkodowania należy doliczyć koszty paliwa w wysokości 289,99 zł, bowiem powód zmuszony był dwukrotnie do wyjazdu do P. po brakujące części gdyż nie były one dostępne na terenie Ł. oraz koszt przygotowania opinii rzeczoznawcy w wysokości 492 zł, a także koszt holowania uszkodzonego pojazdu w kwocie 200 zł. Z uwagi na to, iż łączny koszt należnego powodowi odszkodowania wynosi 31.255 zł, w związku z wypłatą przez pozwanego kwoty 13.224,95 zł, niniejszym pozwem powód dochodzi kwoty dalszej części odszkodowania oraz innych kosztów w kwocie 18.030,05 zł.

Dodatkowo powód wskazał, iż w okresie od 29 lipca 2019 roku do 5 sierpnia 2019 roku miał zaplanowany urlop wypoczynkowy w Albanii, gdzie miał dojechać własnym samochodem, jednakże z uwagi na niemożność porozumienia się z ubezpieczycielem w zakresie kwoty odszkodowania, okres naprawy pojazdu uległ wydłużeniu wobec braku potrzebnych środków pieniężnych. Powód nie dysponował innym środkiem transportu i zmuszony był do odwołania rezerwacji. Wskazał, iż całkowity koszt rezerwacji wynosił 514 euro, co na dzień wniesienia pozwu stanowi równowartość kwoty 2.224,48 zł.

(pozew k.4-7v)

Pismem z dnia 27 września 2019 roku pełnomocnik powoda cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 950 zł, z uwagi na dokonaną przez pozwanego dopłatę do odszkodowania.

(pismo k.68)

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k.89)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż w jego przekonaniu dotychczas wypłaconemu kwota odszkodowania jest adekwatna do wysokości szkody powstałej w wyniku przedmiotowego zdarzenia i zapewniała możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Nadto wskazał, iż powód w żaden sposób nie udowodnił, iż odwołanie wyjazdu urlopowego związane było z naprawą pojazdu jak również, że nie miał możliwości zastąpienia swojego pojazdu innym środkiem transportu, zakwestionował także zasadność żądania zwrotu kosztów paliwa jako nieudowodnione.

(odpowiedź na pozew k. 87-90)

Na rozprawie w dniu 1 września 2020 roku strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku pełnomocnik pozwanego nie stawiał się prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pełnomocnik powoda zajął stanowisko jak dotychczas.

(protokół rozprawy z dnia 1 września 2019 roku k.165-166, protokół rozprawy z dnia 29 października 2020 roku k. 178-179)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2019 roku na skrzyżowaniu ulic (...) w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do P. S. samochód marki A. (...) o nr rej. (...). W czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenie kierujący samochodem marki S. F. S. – wyjeżdżając z ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu skracającej w tę ulicę (...), kierującej pojazdem należącym do powoda, w wyniku czego uderzył przodem swego pojazdu w lewy przód pojazdu poszkodowanego. Przed przedmiotowym zdarzeniem samochód był w dobrym stanie, nie było żadnych zarysowań oraz pęknięć. W wyniku zaistniałego zdarzenia uszkodzeniu uległ m.in. błotnik lewy, zderzak, maska, lampa, ślizgi pod lampę, grill, osłona silnika, lewa opona, przyblokowane zostały lewe drzwi, wyrwało się nadkole, ślizgi pod lampę, halogen, kratki od halogenów, spryskiwacz, przygiął się pas przedni, na którym zamocowany jest błotnik, filtry, nastąpił wyciek płynów i oleju, uszkodzeniu uległ rygiel do otwierania maski.

Uczestnicy zdarzenia spisali oświadczenie sprawcy i spowodowaniu kolizji drogowej, Policja nie interweniowała.

Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(kserokopia oświadczenia sprawcy k.8, zeznania powoda 00:04:12-00:09:34 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 29 października 2020 roku k. 178-179, okoliczności bezsporne)

P. S. w dniu 29 maja 2019 roku zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy. Ubezpieczyciel wdrożył postępowanie likwidacyjne, w toku którego przyznał powodowi kwotę 8.112,91 zł.

Pozwane Towarzystwo w dniu 2 czerwca 2019 roku ustaliło koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 9.545,98 zł. Decyzją z dnia 9 lipca 2019 roku pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 200 zł tytułem dopłaty do ubezpieczenia-zwrotu kosztów holowania samochodu. Decyzją z dnia 15 lipca 2019 roku pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 1.433,07 zł tytułem dopłaty do przyznanego wcześniej odszkodowania.

(kalkulacja (...) k.14-24, pismo k. 13, pismo k.25)

Nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela powód zlecił wydanie prywatnej ekspertyzy, w treści której koszt naprawy samochodu marki A. (...) został ustalony na kwotę 27.573,01 zł. W związku z ekspertyzą P. S. poniósł wydatek w wysokości 492 zł.

(prywatna ekspertyza z dnia 15 lipca 2019 roku k. 51-54, faktura VAT k.58)

Pismem z dnia 26 lipca 2019 roku pozwane towarzystwo odmówiło przyznania dodatkowej kwoty odszkodowania wskazując, iż ustalona kwota odszkodowania w pełni zaspokaja żądanie przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

P. S. w dniu 1 sierpnia 2019 roku wniósł odwołanie od powyższej decyzji domagając się przyznania zwrotu kosztów zakupu opon. Nadto domagał się zwrotu kwoty 600 zł za konieczność wyjazdu do innego miasta w celu zakupu części niezbędnych do naprawy.

Na mocy decyzji z dnia 7 sierpnia 2019 roku ubezpieczyciel przyznał powodowi kwotę 426,91 zł tytułem dopłaty do odszkodowania.

W dniu 16 sierpnia 2019 roku pozwany ponownie sporządził kalkulację naprawy przedmiotowego pojazdu, ustalając koszt naprawy na kwotę 12.627,41 zł.

W dniu 26 sierpnia 2019 roku pozwany sporządził kolejny kosztorys naprawy, zgodnie z którym koszt naprawy uszkodzonego pojazdu należącego do powoda oszacowano na kwotę 13.024,95 zł. Decyzją z dnia 29 sierpnia 2019 roku pozwane towarzystwo przyznało na rzecz powoda kwotę 3.052,06 zł tytułem uzupełnienia do wypłaconego wcześniej odszkodowania.

(pismo k.26-27, wydruk wiadomości e-mail k.46, 47, pismo k.28, kalkulacja naprawy k.29-34, pismo k. 35-36, kalkulacja naprawy k. 37-42)

W toku niniejszego postępowania powód dokonał dopłaty do odszkodowania w kwocie 950 zł.

(okoliczności bezsporne)

Powód P. S. dokonał zakupu części niezbędnych do naprawy przedmiotowego pojazdu w postaci koła pasowego wału korbowego (550 zł), simering (50 zł) oraz poniósł koszt usługi serwisowej (350 zł) na łączną kwotę 950 zł. P. S. w celu nabycia części potrzebnych do naprawy uszkodzonego pojazdu, które były niedostępne na terenie Ł., udał się do innej miejscowości i w związku z tym poniósł koszty zakupu paliwa w łącznej wysokości 289,99 zł.

(faktura k.55, paragony k.56,57)

Powód P. S. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu (...) s.c. R. M.. Okres naprawy pojazdu uwzględniający technologię naprawy oraz kolejność napraw w warsztacie trwał od 3 czerwca 2019 roku do 30 lipca 2019 roku. Przedmiotowy pojazd został wydany powodowi w dniu 31 lipca 2019 roku.

(oświadczenie k.63)

P. S. otrzymuje zasiłek rehabilitacyjny w kwocie 1.180,10 zł miesięcznie. Ponosi miesięczne koszty utrzymania w wysokości 402 zł- opłata za mieszkanie, 80 zł- telefon, 10 zł internet, 130 zł prąd, 140 zł koszty leczenia, 200 zł środki czystości, 220 zł- żywność.

(oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 65-66)

Zakres uszkodzeń pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) został opisany w załączonych kalkulacjach naprawy i pokrywa się z zakresem opisanym przez przedstawiciela pozwanego towarzystwa i prywatnego rzeczoznawcę, wyjątek stanowi obręcz koła przedniego lewego.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki A. (...) przy zastosowaniu średniej stawki stosowanej w warsztatach niezależnych i użyciu nowych części sygnowanych logo producenta pojazdu, a wynikający z uszkodzeń powstałych w kolizji z dnia 29 maja 2015 roku oraz pozwalający przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody wynosi 30.456,49 zł w tym VAT 23% 5.695,12 zł. Koszt identycznej naprawy przy zastosowaniu części oryginalnych wszystkich producentów wynosi 27.744,62 zł w tym VAT 23% 5.188,02 zł.

Koszt naprawy z dopuszczeniem wszystkich części alternatywnych według reguły „najlepsza jakość” po sprawdzeniu ich dostępności i dopasowania do auta wynosi 24.177,05 zł w tym VAT 23% 4.520,91 zł.

W związku z wykazaniem użyciem przez powoda do naprawy części alternatywnych jak racjonalne winno być określenie odszkodowania w wysokości 24.177, 05 zł.

Operacje i części, które powód dodatkowo przywołuje (poza zakresem ujętym w kalkulacji naprawy) nie mają żadnego związku z zakresem uszkodzeń powstałych w kolizji z dnia 29 maja 2019 roku i powód powinien zapłacić za nie z własnych środków.

Wykonanie naprawy nawet przy użyciu wyłącznie oryginalnych części nie wpłynie na zmianę wartości pojazdu, jako całości.

(pisemna opinia biegłego k. 98-148)

Pozwany chciał naprawić pojazd na częściach oryginalnych, części zamienne nie pasowały do przedmiotowego auta, jednakże nie wszystkie części zastosowane do naprawy przedmiotowego pojazdu były oryginalne.

(zeznania powoda 00:04:12-00:09:34 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 29 października 2020 roku k. 178-179)

P. S. zaplanował w czerwcu urlop wypoczynkowy- w okresie od 29 lipca 2019 roku do 5 sierpnia 2019 roku dokonał rezerwacji hotelu w Albanii, gdzie miał dojechać własnym samochodem. Nie skorzystał z zaplanowanego urlopu, bowiem nie miał środka transportu, jakim mógłby dojechać na miejsce.

(zeznania powoda 00:04:12-00:09:34 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 29 października 2020 roku k. 178-179)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę ustalenia stanu faktycznego stanowił także dowód z przesłuchania powoda. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego P. J.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody oraz prywatnej ekspertyzie, których zawartość biegły uwzględnił podczas opracowywania opinii. Strony nie zgłaszały do żadnych zastrzeżeń do opinii, nie wnosiły także o jej uzupełnienie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.).

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków

wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

Odnosząc się do wartości szkody przypomnienia wymaga, że odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX). Zgodnie

bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, to nie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy, a równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wyznacza poziom odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy szkody. Także zbycie pojazdu przez właściciela nie wpływa na wysokość należnego mu odszkodowania. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji wyłącznie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Koszty naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nieprzewyższające jego wartości sprzed wypadku, nie są jednak nadmierne w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że wyrażone przezeń stanowisko jest utrwalone do tego stopnia, że za niezgodne z prawem są uznawane przez ten Sąd orzeczenia, w których stanowisko to jest podważane przez sądy powszechne (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 roku, III CZP 91/18, Biul. Sn 2019/2 oraz postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 roku, III CZP 102/18, LEX i powołane w uzasadnieniu obu postanowień orzecznictwo). W konsekwencji ewentualny fakt naprawy samochodu przez powoda i poniesiony koszt teje naprawy, mają irrelevantne znaczenie dla oceny rozmiaru odpowiedzialności pozwanego.

W oparciu o opinię biegłego sądowego, która nie była podważana przez strony, Sąd ustalił, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu marki A. (...) uszkodzonego w wyniku opisanego powyżej zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 maja 2019 roku, z uwzględnieniem średniej stawki za roboczogodzinę stosowanych w warsztatach niezależnych i przy zastosowaniu części oryginalnych wszystkich producentów, wynosi 27.744,62 zł brutto. Godzi się przypomnieć, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie części nowych i oznaczonych logo producenta, a nie tzw. zamienników. Zastosowanie elementów oryginalnych pochodzących od oznaczonego producenta jest ściśle związane z możliwością naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego części najtaniej (por. wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie przerzuceniem częściowo ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Zaś do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinonego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dlatego też, jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów oznaczonego producenta, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania za zasadne naprawę pojazdu używanego wyłącznie przy zastosowaniu tzw. zamienników, a nie części autoryzowanych z logo producenta pojazdu, tylko z uwagi na rok produkcji pojazdu, czy też przebieg. Tego typu postępowanie byłoby całkowicie bezzasadne i krzywdzące dla poszkodowanego, którego szkoda powstała na skutek zawinonego działania innego podmiotu. Jednocześnie niesporne jest, że zamienniki cechują się niższą jakością i trwałością od części oryginalnych, co znajduje bezpośrednie przełożenie na okres ich eksploatacji, do czego wystarcza sama wiedza życiowa. Jednakże pozwany sam wskazał, iż w (...) A5 były montowane oprócz oryginalnych, części także zamienniki i z tego powodu należało ustalić koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych, nie zaś przy użyciu części sygnowanych logo producenta pojazdu.

Skoro zatem niezbędny koszt naprawy samochodu marki A. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 maja 2019 roku wynosi 27.744,62 zł brutto, wysokość należnego powodowi odszkodowania kształtuje się na tym samym poziomie. Do dnia wyrokowania pozwany wypłacił powodowi świadczenie w łącznej wysokości 14.174,95 zł, dlatego też żądanie powoda należało uznać za zasadne w zakresie kwoty 13.569,67 zł.

W przedmiotowej sprawie P. S. dochodził także zapłaty kwoty 492 zł tytułem poniesionych kosztów związanych ze zleceniem prywatnej ekspertyzy, które to żądanie Sąd uznał za zasadne. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku (I ACa 1011/12, L.; por. także uchwała SN z dnia 18 maja 2004 roku,

III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia majątkowego może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Pojęcie szkody ubezpieczeniowej jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione. W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, że zlecenie przez powoda wykonania prywatnej ekspertyzy jawiło się jako w pełni zasadne, kosztorys sporządzony na zlecenie pozwanego był bowiem znacznie zaniżony.

W ocenie Sądu zasadne jest również żądanie powoda w zakresie kwoty 289,99 zł z tytułu zwrotu poniesionych przez powoda kosztów paliwa. Koszty te pozostają w związku przyczynowym z przedmiotowym wypadkiem, bowiem powód zmuszony był poszukiwać części niezbędnych do naprawy uszkodzonego pojazdu poza miejscem zamieszkania.

Ponadto w zakresie żądania powoda zwrotu kosztów zakupu koła pasowego wału korbowego, simering oraz wykonania usługi serwisowej, na co powód przedłożył fakturę opiewającą łącznie na 950 zł, Sąd w pełni podzielił opinię biegłego sądowego, iż wymiana koła pasowego wału korbowego pozostaje bez związku z przedmiotowym wypadkiem, stanowiło uszkodzenie eksploatacyjne i powód powinien ponieść koszt jego zakupu we własnym zakresie. W konsekwencji z przedłożonej faktury VAT powodowi należy się zwrot w zakresie kwoty 400 zł ($950\text{zł} - 550\text{zł} = 400\text{zł}$).

Powód w żaden sposób nie wykazał, że poniósł koszty odwołania rezerwacji w hotelu w Albanii w okresie od 29 lipca 2019 roku do dnia 5 sierpnia 2019 roku w wysokości 2.244,48 zł. Wprawdzie załączył do akt wydruk ze strony internetowej z potwierdzeniem rezerwacji, a także wydruk korespondencji poczty elektronicznej, jednakże nie przedłożył żadnego dowodu na potwierdzenie, iż rzeczywiście został obciążony kosztami odwołania rezerwacji. Podkreślić także należy, iż powód dokonał przedmiotowej rezerwacji niejako na własne ryzyko. Zauważyć należy, iż powód, jak sam podaje, planował wakacje na początku czerwca. Z załączonych dokumentów wynika, iż rezerwacja powoda została potwierdzona w dniu 8 lipca 2019 roku, czyli w okresie, w którym pojazd znajdował się w trakcie naprawy. Powód, planując dojazd na miejsce własnym transportem, mając świadomość co do zakresu uszkodzeń, powinien liczyć się z tym, iż przedmiotowy pojazd nie zostanie naprawiony przed rozpoczęciem urlopu wypoczynkowego. Powództwo w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.751,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych..., zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 30 sierpnia 2019 roku, dlatego też odsetki od tej kwoty Sąd zasądził począwszy od tego dnia, zgodnie z żądaniem powoda.

Powód w toku postępowania cofnął powództwo w zakresie kwoty 950 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wobec dokonania przez pozwanego dopłaty do odszkodowania. Mając powyższe na uwadze, uznając, że cofnięcie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia przez powoda nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w zakresie kwoty 950 zł.

W pozostałym zakresie żądanie powoda podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy stronami w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań pozwu, uwzględniając fakt, że strona powodowa wygrała proces w 73%. Strona powodowa poniosła następujące koszty: 3.600 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 3.617 zł. Strona pozwana poniosła następujące koszty: 3.600 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, obliczonego stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 3.617 zł. Łącznie koszty procesu wyniosły 7.217 zł, z czego powód powinien ponieść koszty w kwocie 1.953,18 zł. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.663,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z przepisem art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.709,66 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie biegłego sądowego w wysokości 1.328 zł oraz nieuiszczona opłata sądowa w wysokości 1.014 zł, łącznie 2.342 zł. Pozwany przegrał proces w 73% i w takim zakresie powinien ponieść koszty z tego tytułu, tj. 1.709,66 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.